

Пагляд у будучае

І. ВЕЙНЯРОВІЧ,
кінаоператар.

Палі востраса імя Жанава Дамачоўскага раёна раскінулася на крайнім захадзе нашай рэспублікі. Яшчэ даўжэй за імя, за пералескамі, што сіноўшчэ удадзены, пачынаюцца землі брацкай Польшчы.

Мы накіроўваемся да знатнай дзяркі калгаса імя Жанава Лізія Іванавіч Асіюк. Праходзім, чыстае паветра агнянае водарам. Голасна спяваюць птушкі. Сярод свежай зеляніны дрэў і кустоў мільгае ярка-чырвонымі бакамі трактар, павідаючы за сабой на раллі след, узрыхлены дыскавай селішай.

— Наш, «Беларусь», — з гонарам паказвае на атракт дырэктар МТС Аляксандр Васільевіч Малышаў, — кукурузу сее.

Збіжжэ відаць, што гэта звычайная дыскавая селішай, на якой устаноўлены дадатковыя прыставаккі для квадрата-гнездавой сабвы кукурузы. Зладжана працуе калгаснік, ачуваецца, што людзі авалодалі новай тэхнікай, і работа ў іх ідзе спора.

Высокі, худзлявы дырэктар МТС лёгка кроціць па ўзарным полі, прыдзірава правярае квадраты і глыбіню залёжкі на сонцы кукурузы. Галезячы на яго, саухаючы, як ён робіць заўвагі себейтам, можна падумаць, што ўсё жыццё працаваў гэты чалавек у сельскай гаспадарцы, што ён аграром. Не верыцца, што ўсяго толькі толькі казах прыхаў ён сюды на заклік партыі з даўняга Ленінграда, дзе працаваў інжынерам-каструктарам на заводзе.

Летні лагер, куды жывяцца калгас імя Жанава са з'яўленнем першай вясновай працы пераважылі калгасны статак на кругласучыны вынас, акрыўся перад намі нечакана. За квітнеючымі зараскамі чаромхі і вішнёў паказваў статак кароў і некалькі невялікіх драўняных пабудов. У ценю дрэў дзяркі злівалі ў начышчаны да бляску біёны малака. За невялікімі століцамі — загадчык жывёлагадоўчай фермы, паліваеючы косткачкі лічыльнікаў, падлічвае вынік удю.

— Гэта Алену, сакратар партарганізацыі калгаса, — пазнаёміў нас Малышаў, і тут-жа з ходу, зазіраючы ў вельмазія, спытаў: — Вець поспехі?

— Падліваем, — вельмі ўсміхнуўшыся, вірнуў на яго загадчык фермы, і зноў энергічна залёжкі лічыльнікамі.

Дзяркі, закончыўшы работу, абступілі нас. Выціраючы рукі ручніком, у сінім рабочым халаде падыхаў Лізія Іванавіч Асіюк. Прытварыўшыся, яна нагулася на кнігай, і твар яе асвятляў задаволенай усмешкай.

— Многа? — нібы ўгадаўшы яе думкі, спытаў Малышаў.

— Па май гурпе надозна каля 2.500 кілограмаў на карову, — адказала яна. — У лагеры каровы пачалі даваць прыкметна больш малака...

Наволак на сакавітай траве пасвіліся каровы. Стратаць статак на першы погляд нічым асаблівым не выказалася.

— Як-жа вам удалося дамагчыся ад гэтых кароў такога ўдю? — зацікавіліся мы.

— Над гэтым даўношэ шмат папрацаваў... — ахвотна расказвала нам знатная дзяркі. — Спачатку, чатыры гады назад, мае каровы давалі ў дзень на піль-восем кілограмаў малака. Давалася сур'ёзна заняцца іх кармленнем і распрацаваць іна. Кожнай карове ўстанавілі ўмоўныя рацыён. Корм мы чаргавалі так, каб ён не прымаўся жывёле.

Лізія Іванавіч павяла нас да кармушак, што расставлены на краю палыны да хмызняку, дзе каровы ішчэ апетытна дадалі сытны корм.

— А вось і мая група, кармо іх цяпер чатыры разы ў суткі, па дваццаць літраў малака і больш надойвае ад кожнай.

Аду з іх Лізія Іванавіч любіць паглядзіць.

— Гэта «Слаўна», — расцумкавала яна нам. — У мінулым годзе я надыйла ад не сем тысяч оракаў літраў малака.

Трымаўся Лізія Іванавіч проста, гаварыла сціпла. Ачуваўся, што справу сваю яна ведае і любіць. Загаралы твар яе з разумнымі прывабнымі вачамі выглядаў маладым і энергічным. Прыемна было слухаць яе, поўную ўпэўненасці ў важнасці справы, якую яна робіць.

Неадрама-ж з такой павагай гаварылі пра яе калгаснікі і работнікі МТС, якія выбралі Лізію Іванавіч Асіюк сваім дэпутатам Верхняга Савета БССР.

Лізія Іванавіч расказвала нам аб поспехах сваіх сярбав, якія ўжо надалі на адной тысячы завесе і больш літраў малака на карову, паказала ўчастак пры ферме, на якім дзяркі сваімі сіламі засялілі восем гектараў кармавых культур для фермы.

— Корм — вось нашы галоўныя клопаты, — гаварыла Асіюк. — Будзе дадаткова корму — будзе ў нас і малака, і масла, і мяса. — усё тое, чого чакае ад нас народ. Таму мы ў калгасе мошна ўзяліся за кукурузу... А як у вас, Аляксандр Васільевіч, атрымаваецца? — нечакана абарваўшы сваю думку, звярнулася яна да дырэктара МТС, пільна ўглядаючыся ў яго твар. — Што-ж вы не расказаце, як працуе калгас? Удалося? Дапаможаце нам зрабіць трашнікі для сіласу?

— Падзем — самі паглядзіце, — усміхнуўся Малышаў, запрашаючы ўсіх у машыну.

Пытанне аб трашніках для кукурузнага сіласу хвалявала Лізію Іванавіч неадрама. Нічо ў мінулым годзе калгаснікі пераказалі ў высокую ураджайнасці і ў выдатных кармавых якасцях кукурузы, якая мае магчымасць рэзка павялічыць прадукцыйнасць жывёлагадоўчы. Слэта калгаснікі сельскагаспадарчай арцелі імя Жанава пасялі 65 гектараў кукурузы, наменцішы закладзі на 8—10 тон сіласу на кожную карову. Востра паўстала пытанне аб ваяванні і падрываючы сіласны трашнік да прыёму ўраджая. Траба было

дадаткова да старых трашнік выглядаць яшчэ адну да дзе тысячы тон кукурузнага сіласу, каб было дзе хваляць вялікую масу каштоўнага залёжнага корму, які чакаецца ад ураджая кукурузы. У вясняныя дні, калі кожны чалавек у калгасе асабіва дарагі, неабходна было адраваць дзесяткі рабочых оук на капанне трашнік, на нарыхтоўку каменя, бітай цэгла, на бетаніраванне, каб паспее закончыць іх да ўборкі кукурузы.

Асабіва палітэмікі былі земляныя работы. Яны затрымлівалі справу, і калгаснікі звярнуліся ў МТС за дапамогай.

— Як дапамагчы, калі ў МТС няма ніякіх спецыяльных машын? — заклочыла думка Малышаў. Завалася, што зрабіць ён нічога не зможа.

Многа даўношэ прапрацаваў Малышаў разам з механікам МТС, каб сваімі сіламі стварыць прыставаккі да трактара для копі трашнік. І яно было створана.

Неяк у суседнім раёне Украіны, з якім сапраўжычаю дамоўскія калгаснікі, зямельчыца з МТС, Малышаў заўважыў невялікае спецыяльнае прыставаккі да трактара скрапернага тыпу. Яно даўно ўжо іржавае там без справы. Яго і вырашылі выкарыстаць для копі трашнік. Ідэя была правярана на практыцы. І вось у майстэрнях МТС удалося зрабіць палепшаную мадэль гэтага прыставаккі, значна павялічыўшы яго прадукцыйнасць. Хутка скрапер быў гатовы і яго накіравалі ў калгас імя Жанава.

Яшчэ здаліся, паўздаючы да калгаснага двара, за другім кароўнікам мы заўважылі на ўзгорку працуючы скрапер. Магутным гусенічым трактар лёгка цягнуў яго з глыбокай, амаль гатовай трашнік. Усё прыставаккі было надзівана простым і аручным у работе. Яго маглі зрабіць сваімі сіламі кожныя МТС. Перад намі ялажа доўгая трашнік глыбіней каля трох метраў. Яна была выкапаная за чатыры дні.

— Гэтай трашнік, бадай, хоціць на 500 тон кукурузнага сіласу, — прыкінуў дырэктар МТС.

Калгаснікі бетаніравалі сіласны трашнік. Загадчык фермы Алену і Асіюк, памалішы і агледзілі бетонную сцяну, задаволеныя перагледзіліся.

— Сухая, — сказала Асіюк.

— Моцная! — паперзіў Алену і, павярнуўшыся да Малышава, дадаў: — Дзякуй, дырэктар, не падзялі нас. Цяпер, бадай, траба адразу і за наступную брацка. Нам-жа многа траба...

Побач калгаснікі ачышчалі ад саломы і раштак сіласу адзекі леташняй бетаніраванай трашнік.

Машыны павозілі цэглу, пясок і лес. Ачуваўся, што тут ідзе вялікая, напружана праца. У калгасе рыхтуюцца новыя паміжнікі для кароўніка, ідзе будоўля свінарнік, наасной станцыі артызанскага калодзежа.

Прадзіўнікі сцяла на практыцы ажыццяўляючы гістарычнымі рашэннямі партыі.

Калгас імя Жанава, Дамачоўскі раён, Брэсцкая вобласць.

Не можа быць і гутаркі аб колькі-небудзь значным мастацкім пераважы, калі ў творы не намалеваны грамадскі вобраз чалавека, не адлюстраваны яго ўдзел у тых або іншых грамадскіх падзеях. Але іны раз прыходзіцца сустракацца з такой з'явай, што падзеі, якія маюць істотнае значэнне для раскрыцця вобраза, апісаны знешне, не праходзяць праз сэрца і розум героя.

Не паглыбляючыся ў дэталёвы разбор надрукаванай у трацім нумары «Полымя» за гэты год апавесці Г. Шчарбатава «Ець на свеце Масква», успомні адну з гераінь твора Ніну Ялаўчу. У першай частцы апавесці ў жывіцы гераіні адбываюцца важныя на значэнню падзеі. Яна адбывае сакратыя дакументы ў вмяцкім штабе і робіць небяспечнае падарожжа з акупіраванага Мінска ў партызанскі атрад. Аб гэтым расказана падрабязна, але ўнутраны свет гераіні, яе пачуцці і перажыванні амаль зусім не закрануты. Можна нават падумаць, што складаны і небяспечныя жыццёвыя сітуацыі даліся гераіні лёгка, не каштавалі ёй вялікага напружання, душэўных і фізічных намаганняў.

Мы знаёмімся з дэяннямі гераі, бачым яго ў тых або іншых абставінах, але нічога не можам сказаць аб псіхалагічным бачэнні яго дэянняў. Гэта ў многім шкодзіць цікавай апавесці Г. Шчарбатава.

У апублікаванай у альманаху «Советская Отчизна» апавесці В. Сокалава «Половодье» чытач сустракаецца не толькі з асобнымі момантамі павярхоўнага і знешняга адлюстравання, але і з момантамі спрашчання. У апавесці не адлюстравана тая складанасць перажыванняў Міхася, якія абавязкова спадарожнічалі рашучым пераменам у яго характары. Вось і атрымаўся, што былі аб'ёмы ператварыўся ў прыкладнага работніка пад уплывам размовы з сакратаром калгаснай партарганізацыі Ялабанком, а не пад удзеяннем жыццёва складаных абставін, сярод якіх размова з Ялабанком маглі быць толькі штуршок. Малаабрунтавана выглядае ў апавесці і ператварэнне старшынні калгаса Луку з праціўніка праекта асушкі балота ў яго прыхільніка. Справа не толькі ў тым, што гэта здаецца спрашчэннем. Спрашчэнне забудва спадарожнічае напружэнне жыццёвай працы.

Чэму так жыва і ачувальна ўздуляюцца намі вобразы з твораў Янік Брыля? Несумненна таму, што апісаныя ў іх падзеі перадаюць у дэснай узаемазвязі з характэрнымі рысамі гераю. Часам пісьменнік паказвае падзеі праз непасрэднае ўспрыманне самога гераю, але і талі, калі гераю паданы ў трэцім асобе, — канкрэтная асоба з уласцівым ёй разважаннямі, звязкамі і ініцыямі асаблівасці праўдэае сябе яра і перакананна.

Янка Брыль упамінаецца тут зусім не для таго, каб кінуць напроць творчай манеры В. Сокалава або Г. Шчарбатава. У апавесках аднаго і другога ёсьць шмат прыкладна ўдалага раскрыцця вобразаў гераю. Той-жа Міхася з «Половодье» ў многіх эпізодах запамінаецца, як зусім адрэзана асоба. Многія гераі апавесці Г. Шчарбатава даволі канкрэтыя. Значыць, аўтары могуць пісаць лепш і няма падставы не паграбаваць ад іх гэтага.

Пісьменнік заўсёды абавязаны пампаць, што гераю толькі талы запамінаецца чытачу, як канкрэтная асоба, калі ў кожным асобым эпізоде яго характар раскрываецца самабытна і выразна.

П. ШАБЛІНСКІ.
Дрысенскі раён, калгас «Росквіт».

Творчы вечар Л. Александровской

Бандэрт вядомай спявачкі, які адбыўся ў Тэатры оперы і балету, з'явіўся яркай падзеяй у музычным жыцці сталіцы рэспублікі. Нягледзячы на ​​рознастайнасць праграмы, Л. Александровская з вялікім майстарствам перавасабодзіла выступіла ў такіх ролях на характары музыка-спявачкі вобразах, які Асіюк і оперы «Шіхі Дон», Любава ў «Парскай нявесце», Марына Мінішэ і спектаклі «Барыс Гадую» і Бармен.

Усё жыццё Александровская дэсна звязана з беларускай музыкай і культурай і Дзяржаўным тэатрам оперы і балету, у стварэнні якога яна прыняла вялікі ўдзел. Звыш 20 год таму назад, у дзень акрыцця тэатра, артыстка выканала партыю Бармен. І таго часу таленавіта спявачка стварыла вялікую колькасць хваляючых жаночых вобразаў на опернай сцэне. Леп-

творчыя вечары, з'яўляюцца спява Любава і Бамелія. У востра канфліктнай спяне, якая мае шмат яркіх палажэнняў, Л. Александровская стварыла хваляючы вобраз Любава. Яркімі і выразнымі фарбамі малюе артыстка вобраз гордай рускай жанчыны, якую беспраўна і бытавы прыгнёт турнулі на злычэства ў барацьбе за сваё асабістае ішчэ.

Са значным сцэнічным майстарствам правяла Л. Александровская сцэну да фантаза з оперы «Барыс Гадую». Любны дуэт Марыны Мінішэ і самазавана поўны нечаканых эмен настрю. Трапіла энвідзнымі вачамі інтанацыямі ў спалучэнні з лагічна правільнымі сцэнічнымі паводзінамі артыстка стваряе пераканальны вобраз кітэй амануэлеткі.

Найбольшую магчымасць раскрыцця свайго таленту спявачка знайшла ў оперы «Кармен», чацвёрты акт якой быў паказаны на творчым вечары. У адной з найцікавейшых партый опернага рэпертуару артыстка паказала ўменне ў арыгінальнай манеры раскрываць эмен партыі. Кармен у выкананні Л. Александровской — чалавек вялікай маральнай чыстай, а падкрэсленым свабодалюбствам, шчырасцю і імкненнем да праўды пачуццў.

пты з іх — Яраслаўна і Качакоўна ў оперы «Бялыя Ігар», Таццяна, Ліза і Графіна ў оперы Чайкоўскага «Еўгенія Онэгін» і «Пікавая дама», Любава ў оперы «Парскай нявесце», Марына Мінішэ і «Барыс Гадую», Кармен у аднайменнай оперы Біза, Маргарыта ў оперы «Фауст».

Спявачка ўнесла вялікі ўклад у справу стварэння оперы беларускіх кампазітараў. У оперы Я. Цікоцкага «Міхася Палгорны» Л. Александровская удалося ўвасобіць яркі музыка-спянічны вобраз прастай сялянскай дзючыны Марысы. Адной з буйнейшых работ салісткі з'яўляецца вобраз Алесі ў оперы Цікоцкага «Дзючына з Палесся».

Стварачь розныя па зместу і ідэйнай накіраванасці музыка-спянічныя вобразы Л. Александровская дапамагае асабіваць яе метад работы над роллю. Ён вызначаецца глыбокім пранікненнем у сутнасць выконваемай ролі, арганічнай сувяззю вачкальнага, музыкальна і сцэнічнага майстарства. Гэтыя асаблівасці таленту артысткі былі яра выяўлены на вечары, дзе ў кожным акце з чатырох опер партыі, выкананыя Л. П. Александровскай, характары-заваліся вялікай псіхалагічнай глыбіней.

Чацвёртая карціна з оперы Дзяржынскага «Шіхі Дон», у якой артыстка выканала партыю Асіні, — адна з найбольш драматычна напружаных карцін оперы. У развіцці вобраза гэта карціна з'яўляецца кульмінацыйнай — я калгаскі паміраючага дзіцяці Асіня атрымаўся павадаменна аб ібейні любімага чалавека. Сцэна, на якой ляжыць аднака трагедыінасці, праводзіцца артысткай з выключным уздымам. Скупасць жэстаў і рухаў пры глыбокай унутранай напоўненасці дапамаглі стварыць сапраўды народны вобраз прастай рускай жанчыны.

Цэнтральным эпізодам другога акта оперы «Парскай нявесце», паказаная на

Л. Александровская прадэманстравала шматгранны талент опернай артысткі. Ёе пранікненне ў ідэйна-псіхалагічную задуку кампазітара, глыбіня і ўсхваляванасць сцэнічнага ўвасаблення вобразаў даюць права лічыць вобразы беларускай спявачкі адным з буйнейшых майстроў савецкага опернага тэатра.

У апошні гады Л. Александровская аддае шмат увагі ражысёрскай дэянасці, з'яўляючыся творчым кіруючым Вялікага дзяржаўнага тэатра оперы і балету БССР. Паспехам у гледача вартастаюца паступаючы ёю оперы: «Барыс Гадую», «Мазепа», «Аіда», «Страшны двор» і іншыя.

Удзел у вечары прынялі калектыўны хор, балет, аркестра і салісты. Паспехова выступілі народныя артысты БССР Н. Ворвулеў, Т. Ніжнікава, Н. Сарбаў, заслужаныя артысты Н. Лазарэў, Р. Асіпенка і іншыя. На высокім узроўні правялі вечар дзяржоры Л. Любава і Т. Качакоўна.

Творчыя вечары буйнейшых майстроў опернага сцэны, якія пачаў праводзіць Дзяржаўны тэатр оперы і балету, — надзвычай каштоўнае і патрабнае мерапрыемства. Нері за ўсё яны маюць вялікае выхавальнае значэнне для нашай творчай моладзі, дапамагаючы ёй затавацца пазнаміца з вопытам майстроў опернага сцэны.

А. МАРАЛЕУ,
заслужаны артыст БССР.

Кінофільмы аб кукурузе

Звыш двух тысяч званняў саборнічаюць у гэтым годзе ў калгасе Гомельскай вобласці за атрыманне высокіх ураджаяў кукурузы. Зараз, калі на палях пачалася міжрабочая апрацоўка залёжных квадратаў, у калгасе арганізавана дэманстрацыйныя фільмы «Кукуруза — на палі краіны» і «Кукуруза — культура вялікіх магчымасцей».

У калгасе Буда-Кашалёўскага раёна фільм «Кукуруза — на палі краіны» прагледзена звыш чатырох тысяч хлабяробоў. Тут уніосанас праводзіцца раённай, перад выхадом на работу, і вечарам.

За апошні месяц кароткаметражныя фільмы аб вырошчванні кукурузы прагледзена звыш 70 тысяч сельскіх працаўнікоў вобласці.

(БЕЛТА).

Месячнік распаўсюджання кнігі

Шырокі размах набыў гандаль літаратурай у час месячніка кнігі, які праходзіў у Добрушскім раёне з 10 мая па 10 чэрвеня.

Добрых поспехаў у гандлі кнігай дабіўся магазін № 20, дзе загадчыца тав. Раўзіна. План па рэалізацыі літаратуры тут выкананы на 130 працэнтаў. Індывідуаль-

ныя пакупнікі набылі кніг на 4 тысячы рублёў. Значна падоўнілі свае асабістыя бібліятэкі работнікі цэглаво-папярочка камбіната «Герой працы» тт. Валашэнка і Борматава, настаўнікі Гуцаў і Балюнова, хатняя гаспадыня Кавалева і многія іншыя.

І. СІМАНОВСКІ.

Лекцыі і даклады

Значна выраста і ўмацавалася Шклоўскае аддзяленне Таварыства па распаўсюджанню навуковых і тэхнічных ведаў. Цяпер у склад членаў Таварыства ўваходзіць 61 чалавек.

У мінулым годзе членамі Таварыства прачытана 370 лекцыяў на розных тэмах. 219 лекцыяў прачытана ўжо і сёння.

Часта выступаюць з лекцыямі дырэктар сярэдняй школы № 3 тав. Савіцкі, галоўны арганом Шклоўскай МТС тав. Змаін, галоўны механік папярочнай фабрыкі «Спартак» тав. Сямігін.

І. СІПАКОУ.

Значна выраста і ўмацавалася Шклоўскае аддзяленне Таварыства па распаўсюджанню навуковых і тэхнічных ведаў. Цяпер у склад членаў Таварыства ўваходзіць 61 чалавек.

У мінулым годзе членамі Таварыства прачытана 370 лекцыяў на розных тэмах. 219 лекцыяў прачытана ўжо і сёння.

Часта выступаюць з лекцыямі дырэктар сярэдняй школы № 3 тав. Савіцкі, галоўны арганом Шклоўскай МТС тав. Змаін, галоўны механік папярочнай фабрыкі «Спартак» тав. Сямігін.

І. СІПАКОУ.

Дарогай працы

Невысокага росту, шырокапалачны юнак сямейна. Разгублена глядзю ён на варштаты, калі якіх прытэма завіхаліся людзі. Боляза было ступіць нават адзін крок. «Чого добрага, яшчэ зачаліся, нарабляю грукату, сораму не абярэжся», — думаў ён. Было прыемна, што ніхто не зяртае на яго ўвагі, кожны заняты сваёй справай і не бачыць, як ён, смелы і адважны спартсмен, разрадна, раптам спалохаўся.

Уладзімір пільна назіраў за тым, што робіцца навокад, слухаў, як гудуць маторм, грукочуць варштаты, пастуваюць малаткі. Нямоўна гул стаў у майстэрні, і гэта бянжыла. Але і ў неспіханым шуме і рэкадэ ён хутка пачаў уздуліваць зладжаны рытм працы зваровых, мошных, загартаваных людзей. Уладзімір з зайздросцю сачыў за дакладнымі рухамі рабочых, за ўмельствам іх прынтых, руплівых рух.

— Ну як, падабаецца ў нас? — весела, па-сяброўску пытаў у яго малады рабочы, што стаў за крайнага варштату.

— Вельмі. Але я ніколі не навучуся тае працаваць, як вы, — хваляючыся, гаварыў Уладзімір. — Вельмі складаная і дзякая твора. Не! Гэта не для мяне, — рашуча закончыў ён.

Нечакана падшоў майстар Пётр Казанскі і дэлавітным тонам, не перчыным прачанню, загадаў:

— Заўтра, Сіроцін, к васьмі. Не спазняйся. Будзем разам працаваць, — і з нейкай асаблівай цеплыняй у голасе сказаў, паглядваючы ў бок, дзе працавалі рабочыя: — Бачыў, як працуюць нашы «арлы»? То-та-ж. Ведай нашых!

А васьмі, перападняўшы ў масла, бензін, вельмі ўсміхаліся яму, вітаючы прыход у іх дружную сям'ю яшчэ аднаго навічка.

Так пачалося працоўнае жыццё выпускніка 13-й Мінскай сярэдняй школы Уладзіміра Сіроціна. Тры гады таму назад

ён вяселым, наўпэўненым крокам пераступіў парог майстэрні будаўнічага трэста № 29. Міналі дні, месяцы і гады. Кожны пражыты дзень адкрываў перад ім новае, пашыраў яго кругазор, замацоўваў веда, набытыя ў школе. Уладзімір Сіроцін вырас у кваліфікаваным рабочым-электрыкам на рамонту аўтамабіляў.

— Намы будоўлі маюць багаты машыны парк, і мая сціпная праца прынясе карысць Радзіме, — разважаў юнак. — Абраманту, скажам, 25-тонны самазавал або «ЗІС-150», і яны, напружаныя рознымі будаўнічымі матэрыяламі, павязуць іх на аб'екты. І будучы хутчэй расці новыя дамы, школы, будзе прыгажыць мой родны горад Мінск.

У вялікай арміі будаўнікоў сталіцы камасомлен Уладзімір Сіроцін вельмі хутка знайшоў сабе трывалае месца. Авалоўдзі спецыяльнасцю электрыка. Многа дапамагі ведаў, атрыманых ў школе. Асабіва спатрыбала ў практычнай рабоце веданне фізікі і хіміі. Цяпер хутка і спрытна рамантуе ён любыя пашкоджанні ў машыне (вадма, у межах сваёй спецыяльнасці). Спусоцна генератар, вяспрунай будзе ў машыне схема электраабсталявання, перастане працаваць стартар або акумулятар, — усё наладзіць рука маладога ўдмулімага рабочага. Заўважаю, што машыны, якія ён рамантуе, пасля працуюць доўга і бездаказна.

— Я палюбіў сваю прафесію, — з зацікаўленым расказвае Уладзімір. — Яна цікавая тым, што заўсёды траба шукаць новае. Траба добра падумаць, каб дакладна ўстанавіць «чымляго хвората», а пасля і хутка «вылечыць» і вялікага зубра-самазавала, і «ЗІС-150», і легкавую «Пабелу».

На нейкую хвіліну ён задумаўся, нібы ўспамінаючы цяжкасці, што сустракаліся на яго працоўным шляху, а пасля па-

На здымку (злева направа): вучні 1-га класа Нішчык, Валя Вул, Аркадзі Чэрнікаў, Міла Нікалайчык на прагулі.

чаў расказваць зноў, старанна падбіраючы адпаведныя словы, каб правільна зразумелі «сакрэты» яго работы, пра якую ён гаворыць з такім гонарам.

— Мая работа патрабуе многа ведаў. Даводзіцца чытаць тэхнічную літаратуру. Гэтай справай займаюся вельмі ахвотна. Яго самастойна вывучыў многай раздзел на электратэхніцы, якую выкладаюць на энергетычным факультэце політэхнічнага інстытута. На ўласным вопыце перакананы, што няма ўніверсальна больш універсальнага, чым само жыццё, багата такімі вялікімі магчымасцямі.

Уладзімір Сіроціну пасля заканчэння рамонту машыны неабходна правяраць яго якасці і даводзіцца самому, як ён гаворыць, «круціць баранку». Так паступова ён навучыўся вядзіць машыну.

Любоў да працы, сумленныя адносіны да выканання сваіх абавязкаў вывучылі Уладзіміра Сіроціна ў дні перадавых рабочых гаража, які абслугоўвае звыш 200 машын. Гэта перш за ўсё ачуваецца на яго заробку. Звычайна за месяц ён у сярэднім атрымавае тысячу рублёў, а ча-

ста і больш. Малады рабочы за гэтыя тры гады набыў сабе добрае дрававае дэмісёнае паліто, прыгожы габардынавы светлы плашч, мае выхадны касцюм і думе ў бліжэйшы час прыбавіць другі. Слэта ён ідзе ў дом адначынку.

Уладзімір вялікі кнігалюб. Няма, бадай, такой новай кнігі, якую-б ён не прычытаў. Асабіва ён захапляецца літаратурай на гістарычную тэму, любіць музыку, ведае многія арты з опер Глінікі, Чайкоўскага, Бардына, Цікоцкага. І грамадскай работы не пурэдна хлюпец. Вось ужо два гады ўзначаліся камсамольскаму арганізацыйнаму гаражу. У час аб'езду перамяну, часам пасля працоўнага дня любіць шчыра пагутарыць са сваімі камсамоляцамі. Чацей за ўсё гаворка заходзіць пра работу.

— Любіць сваю справу траба, — звычайна гаворыць ён.

Нейчы заўзяты голас перабірае ціхую разважальную гаворку групорта:

— Гэта-ж не дзючына, што траба любіць...

Усё смейцца. Уладзімір-жа гаворыць:

— Любоў — справа сур'ёзная, пра гэта пагаворым у другі раз. А сёння я хачу звярнуць вашу увагу на тое, што не навучыліся мы яшчэ як след працаваць. На маю думку, каб палепшыць наша жыццё, траба працаваць яшчэ лепш, укладваць у працу ўсю сваю крэмівасць, веда, сілу, энэргію.

Звычайна, пасля такіх гутарак работа ў гаражы ідзе спарней. Лёгка і весела працуюць у шафэры, і токары, і механікі.

Праца на вытворчасці даз Уладзіміру Сіроціну адчуць радасць і ішчэ маладосці, акрыліла яго, напоўніла жыццё вялікім сэнсам.

— Я пераканаўся на сваім уласным вопыце, — гаворыць ён, — што пасля сярэдняй школы траба ісці працаваць на вытворчасць, а потым ужо думаць пра далейшую вучобу.

Іншым шляхам прыходзіць на вытворчасць выхаванцы тэхнічнага вучылішча № 1. Усе яны скончылі сярэдняй школы рэспублікі і вырашылі працаваць на трактарным заводзе. І вось навуцым год палыходзіць дэ канца. Праз якія два-тры месяцы ўсе яны будуць самастойна працаваць на трактарным заводзе. У яго пматэрыі такіх прылучэ сесары-рамонтыкі Эдуард Зайцаў і Анатоль Пархімовіч, токары Лілія Белабровіч, Валіячана Вул, Рэгіна Нішчык, слесар-інструментальны Ігар Воранаў, прылучэ фразероўшчыкі, зубарэзчыкі, шліфавальшчыкі, строгальшчыкі, у кваліфікацыйна б'юро, будзе працаваць чардэжніца Людзіла Нікалайчык і ішчэ.

Колькі юнакоў і дзючак працуюць сёння на вытворчасці і якую важную справу робяць яны!

Вось ужо былы вясковы хлюпец Анатоль Пархімовіч у

